

Mateusz Żurawski

Świadomość antycznego dziedzictwa jest fundamentem nowoczesnej tożsamości

Założyciel naszego wydziału, prof. Jerzy Koenig, zwykł mawiać, że ambicją twórców warszawskiej teatrologii było zapewnienie jej absolwentom wykształcenia na poziomie przedwojennej matury – za wyjątkiem znajomości łaciny i greki. To oczywiste, że każdy, kto posługuje przynajmniej jednym z tych języków, nie będzie miał trudności z opanowaniem któregośkolwiek z języków nowożytnych. Szacunek, jakim cieszyło się zawsze wykształcenie klasyczne, wynika jednak z czegoś o wiele istotniejszego niż rzetelny warsztat filologa czy umiejętność korzystania ze źródeł. Wydaje się, że jednym z największych problemów współczesnej humanistyki – z jednej strony dążącej do coraz węższej specjalizacji, z drugiej strony do coraz ogólniejszej interdyscyplinarności – jest brak świadomości historycznej; a zwłaszcza brak znajomości dziedzictwa antycznego jako określonego, do niedawna jeszcze wciąż obowiązującego, kulturowego kodu. Nieumiejętność komunikowania się z nim – niezależnie od uprawiania teoretycznej żonglerki, a przecieży mody intelektualne zmieniają się dziś o wiele szybciej niż pokolenia – powoduje, że nieczytelna staje się dla nas większość tekstów kultury; w tym nierzadko te fundujące naszą tożsamość „człowieka nowoczesnego”, jak *Ulysses Joyce’a* czy *Ziemia jałowa* Eliota, aby poprzestać na przykładach najbardziej oczywistych. Ale nie sposób nie wspomnieć także i o tym, że to właśnie starożytni opanowali i do perfekcji rozwinęli strategię teatralizacji życia publicznego, które dziś specjaliści od mediów zaczynają dopiero „na nowo” odkrywać.

Nota biograficzna

Mateusz Żurawski (ur. 1984) – historyk teatru, tłumacz, twórca Pracowni im. Jerzego Grzegorzewskiego w warszawskim Teatrze Studio. Seminarzysta studium doktoranckiego Instytutu Sztuki Polskiej Akademii Nauk. Absolwent klasy o profilu klasycznym XI Liceum Ogólnokształcącego im. Mikołaja Reja oraz Wydziału Wiedzy o Teatrze Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza, gdzie od roku 2009 prowadzi kurs historii awangard dwudziestolecia międzywojennego. Jego klasyczne zainteresowania zaowocowały pracą pt. *Rzymski proces sądowy jako widowisko. Performatywny charakter i teatralne konteksty mowy Cycerona „Pro Caelio Rufo”*, opublikowaną w skróconej wersji pt. *Sprawcza moc słowa. Rzymski proces sądowy jako teatr wyobraźni* w tomie konferencyjnym *Perspektywy współpracy filologii klasycznej z innymi naukami humanistycznymi* (Instytut Filologii Klasycznej UW, Warszawa 2007), a także nieopublikowanym dotąd autorskim przekładem epigramatów Waleriusza Katullusa.